

Pašmų egzotika

7,99 Lt

2007
rugsėjis
spalis

SARAH MORGAN
BRANGESNĖ
UŽ DEIMANTUS

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

Sarah Morgan

BRANGESNĚ UŽ DEIMANTUS

Romanas

© 2007, Sarah Morgan, Blackmailed by Diamonds,
Bound by Marriage

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Sarah Morgan, 2007

© Laura Lukoševičiūtė, vertimas iš anglų kalbos,
2007

© Jurga Lipnickienė, dizainas, 2007

© 123RF.com, viršelio nuotrauka

ISBN 978-609-406-774-7

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2014

PIRMAS SKYRIUS

Su niekuo nesupainiojami žingsniai aidėjo virš senovinių laiptų, vedančių į muziejaus rūsi. Netikėto trukdžio sugluminta Anžė Litlvud pakėlė akis nuo užrašų. Viršuje muziejus ošė nuo lankytojų srauto, bet čia, apačioje, pačioje istorinio pastato širdyje, tvyrojo didinga storų akmeninių sienų tylą, prie kurios prisidėjo ir viešai nematomi moksliniai tyrimai.

Anžė kiek nustebo tarpduryje pasirodžius Helenai Naitli – muziejaus kuratorei, kuri paprastai šiuo dienos metu viršuje būdavo užsiėmusi su lankytojais. Anžės dėmesį patraukė neramus bendradarbių veidas.

– Helena, ar viskas gerai? Gal kas nors atsitiko?

– Brangioji, nė nežinau, kaip tau pasakyti.

Helenos veidas buvo blyškesnis nei įprastai ir Anžės širdis nemaloniai suspurdėjo. Greičiausiai vėl mama ką nors iškrėtė. Paskutinių šešių mėnesių įvykiai taip paveikė Geinorą Litlvud, kad Anžė net bijodavo palikti mamą vieną namuose.

- Kas atsitiko?

- Kai kas nori su tavimi susitikti.

Anžė atsargiai padėjo senovinį molinį puodą, kurį apžiūrinėjo, ir su rašikliu rankoje atsikėlė nuo kėdės.

- Apgailestauju, jei tai ir vėl mano mama, - tarė ji kimiu balsu ir pasitaisiusi akinius bei baltą švarkelį žengė link kuratorės. - Pastarieji šeši mėnesiai jai buvo labai sunkūs. Aš nuolat sakau, kad negalima čia ateiti neperspėjus.

- Tai ne tavo motina, - kuratorė nervingai kostelėjo ir tai dar labiau pakurstė Anžės nerimą.

Jei ne mama, tikriausiai vėl iškilo lėšų klausimas. Mokslinio darbuotojo pareigos visada buvo nesaugios, menkai atlyginamos. Staiga ją apniko baimė. Kaip reikės verstis netekus darbo? Anžė jau ketino paraginti kolegę, bet staiga laiptinėje pasigirdo vyriški žingsniai. Pro duris nelaukdamas kvietimo įėjo vyras.

Anžės dėmesį prikaustė šaltas vyro veido tvirtumas ir tobulumas - jis priminė vieną iš graikų dievų. Mintys skriejo viena po kitos, kai ji tyrinėjo tobulą jo sudėjimą, vyriškus veido bruožus ir atletišką, tvirtą kūną. Visi kažkada skaityti graikų mitai pralėkė galvoje, vaizduo-

tėje stojo apnuogintas torsas, raumenys, tviskantys prakaitu nuo fizinės įtampos kovojant su Minotauru ar kitu padaru, tuo metu kokia nors bejėgė moteriška būtybė guli ant žemės surakinta grandinėmis ir laukia išvadavimo.

- Daktare Litlvud? Anže! - aštrus Helenos balsas išblaškė šią viziją. Mintyse ji nusipurtė primindama sau, kad rėmėjai nesitiki sutikti užsisvajojusių archeologijų. O šis - neabejotinai labai svarbus asmuo. Jis tiesiog spinduliavo pasitikėjimu ir savo asmens reikšmės suvokimu. Žvilgsnis nuslydo prie dviejų tarpduryje už šio graiko įsikūrusių vyrų. Jie atrodė pagarbūs ir akyli. Anžė pajuto, koks jis įtakingas. Greičiausiai ketina paaukoti nemažą sumą muziejui. Ir nors mieliau būtų tęsusi savo tyrimą, suvokė, kad jos tarnybą išlaiko tik tokie dosnūs asmenys ir organizacijos. Helena Naitli, žinoma, tikėjosi, kad Anžė deramai atstovaus muziejui ir padarys gerą įspūdį. Nugalėjusi įgimtą drovumą ir atmetusi mintį, kad tokie vyrai niekada dukart nepažvelgia į tokias moteris kaip ji, Anžė žengė į priekį.

Nesvarbu, kad ji visai ne grakšti gražuolė. Anžė geriausiai iš viso kurso baigė universitetą, be to, laisvai kalba penkiomis kalbomis, iš jų lotynų ir graikų. Tad jei šis žmogus nori pa-

aukoti muziejui, kaip tik šios savybės turėtų jį sudominti.

- Labai malonu susipažinti, - Anžė ištiesė ranką, vis tebelaikydama pieštuką. Pasigirdo Helenos atodūsis.

- Anžė, tai ne... na, gal turėčiau tave pristatyti, - pradėjo ji, bet vyras žengė į priekį ir paspaudė Anželinai ranką.

- Ar jūs panelė Litlvud? - paklausė jis tvirtu balsu su nežymiu akcentu. Jo stiprių įdegusių pirštų paspaudimas tiko prie galingo stoto. Į kurį iš dievų jis labiau panašus? Apoloną? Arėją? Anžės mintys vėl nuklydo į lankas, bet Helenos balsas už nugaros sugražino į realybę.

- Anželina, tai Nikas Kirijaku, *Kirijaku investicijų* prezidentas.

Graikiškas vardas? Anžė jau buvo benusišypsanti, bet staiga jos sąmonę pasiekė aštrus Helenos balso tonas.

Nikas Kirijaku!

Šis vardas pakibo ore lyg tamsi slapta grėsmė. Anžė staiga atitraukė ranką ir nevalingai žengė atgal. Nuo stipraus sukrėtimo pieštukas iškrito iš rankos ir barkštelėjo į grindis.

Ji nebuvo girdėjusi apie *Kirijaku investicijas*, bet tikrai girdėjo apie Niką Kirijaku. Pastaruo-

sius šešis mėnesius šis vardas kas vakarą rauda išsiverždavo iš jos motinos lūpų.

Pajutusi staiga kilusią įtampą Helena vėl krenkštelėjo ir pasisuko į duris.

- Gal mums derėtų...

- Palikite mus, - tamsus, slegiantis atleto žvilgsnis sustojo ties Anželina. Nikas Kirijaku pareikalavo nė kiek nedvejodamas ir nepaisydamas etiketo taisyklių. - Noriu pasikalbėti su panele Litlvud akis į akį.

- Bet...

- Viskas gerai, Helena, - Anžė sunkiai rinko žodžius. *Nieko čia gero.* Jai virpėjo keliai. Visai nenorėjo pasilikti su šiuo žmogum vienu du. Jis šiurkštus - tai aišku kaip dieną. Anžė jau suprato, kad Nikas nesistengs būti mandagus. Dabar ji jau žinojo, ką jis primena: Arėją, karo dievą. Šaltą gražuolį, pranašaujantį mirtį ir prapultį.

Anžė pasirengė susirėmimui, jos pečiai įsitempė. Dabar ne metas graudentis. Stoti priešais šį vyrą - jos pareiga šeimai. Tik bėda - Anželina nekentė konfliktų. Ar ne dėl taikingo būdo ją pašiepdavo sesuo? Anžei rūpėjo tik mokslinės diskusijos. Visa, ko ji troško, tai ramiai tęsti tyrimą.

Bet pasirinkimo nebuvo.

Stebédama Niką Anžè nusprendé, kad jis iš tiesų vertas apie jį sklindančių gaudų. Jai staiga kilo noras sprukti. Bet tada prisiminé seserį vaikystėje – tobulo grožio nuolat besišypsantią baltapūkę. Paskui – raudančią, krūpčiojančią motiną. Visa tai ji buvo pasiryžusi išrėžti Nikui Kirijaku, jeigu kada nors susidurtų su juo akis į akį.

Kodél ji turétų bijoti pasilikti su juo? Argi įmanoma dar labiau pakenkti Anžés šeimai?

Laukdamas, kol nuslops Helenos žingsnių aidas, Nikas spoksojo į Anžę tamsiu gluminančiu žvilgsniu. Jis elgési įžūliai – žiūrėjo jai tiesiai į akis ir neatrodé sutrikęs. Anžè jam už tai atsi-lygins.

Tik įsitikinęs, kad Helena Naitli jų nebeišgirs, Nikas prabilo:

– Pirmiausia noriu pareikšti užuojautą dėl sesers mirties.

Jo veidmainiškas pareiškimas priblošké Anžę. Pasakyti bent kiek švelniau tie žodžiai galėjo reikšti ir daugiau, bet Niko balsas skambėjo atšiauriai. Tas šaltumas užuojautą paverté įžeidimu.

Anžè staigiai įkvėpé, kūną pervėrė skaus-

mas.

- Užuojautą? - Anžės burna taip išdžiūvo, kad ji vos galėjo kalbėti. - Kitą kartą reikšdamas užuojautą pirmiausia pasistenkite neatrodyti toks arogantiškas. Ar nemanote, kad šiomis aplinkybėmis jūsų užuojauta mažų mažiausiai užgauli? Pasielgėte neįtikėtinai įžūliai ateidamas čia ir reikšdamas *užuojautą* po savo darbų! - pirmą kartą gyvenime Anžė šitaip su kuo nors kalbėjo. Kad jaustųsi tvirčiau, ji ranka pasirėmė į stalą.

Raukšlės susimetė išdidžiamė Niko veide. Regis, šis vyras nepratęs būti kritikuojamas.

- Jūsų sesers mirtis mano priemiesčio name buvo baisi nelaimė, bet...

- Baisi nelaimė? - ta, kuriai buvo svetima kalbėti pakeltu tonu, kuri pirmenybę teikė logiškiems ir pagrįstiems argumentams, o ne beprasmei agresijai, pakėlė balsą. Prieš Anžės akis stoji sesers paveikslas. Sesers, kurios ji daugiau niekada nebeapkabins, su kuria kartu nebesijuoks. - Nelaimė? Ar taip save teisinatė, pone Kirijaku? Ar taip raminate sąžinę? Kaip naktimis sumerkiatė akis?

Anžė staiga pajuto, kad širdis ėmė beprotiškai daužytis, delnai sudrėko. Jos pyktis išsiver-

Žė pernelyg audringai ir vyrai tarpduryje stauga žengė į priekį, pasiruošę įsikišti. Anžė juos buvo beveik pamiršusi.

- Kas jie tokie?

- Mano apsaugininkai.

Nikas Kirijaku nekantriai mostelėjo vyrams ir tuodu pranyko, palikdami Anžę su vyru, kurį ji mažiausiai norėjo matyti.

- Jeigu su visais elgiatės kaip su mano seserimi, aišku, kodėl jums reikia apsaugos. Esate be sąžinės! - ji padėjo abi rankas ant stalo - tik taip galėjo susilaikyti nesmogusi. - Mano sesuo mirė iškritusi per jūsų namų balkoną, o jūs tvirtinate, kad jūsų sąžinė švari.

Aplink griežtą Niko burną susimetė smulkios įtampos raukšlės.

- Policija viską nuodugniai ištyrė. Buvo atliktas skrodimas. Išvada - mirtis dėl nelaimingo atsitikimo, - kaip šaltu vandeniu perliejo griežtas, bejausmis pareiškimas.

Anžei užvirė kraujas. Ji nė neįtarė sugebanti jausti tokį pyktį. Matyt, tai dėl to, kad iki šiol neturėjo progos išlieti jausmų. Rūpindamasi motina tik naktį galėdavo atitrūkti ir pamąstyti. Tada užliedavo prisiminimai apie seserį. Mažąją sesutę, kurią ji mylėjo labiau už viską

pasaulyje.

Anžė nurijo ašaras.

- Nelaimingas atsitikimas. Kurgi ne. Kas dar?

- pylė pašaiptu balsu. - Jūs labai svarbus asmuo, pone Kirijaku, tiesa?

Galingas Niko kūnas sustingo.

- Nelabai suprantu, apie ką kalbate, panele Litlvud, bet turiu įspėti - būkite atsargesnė.

Kažkas jo intonacijoje sudrebino Anžę, nors ji pati nesuprato kas, nes Nikas nepakėlė balso, kalbėjo itin ramiai.

Ji prisiminė straipsnį verslo skiltyje, kuriame Nikas Kirijaku apibūdinamas kaip šaltakraujis, žiaurus ir negailestingas. Anžė kaipmat suvokė, kodėl žurnalistai taip parašė. Jo griežta, ledinė ramybė buvo visiška priešingybė verdančiam jos pačios kraujui.

Sielvartas žmogų keistai pakeičia. Šią akimirką Anžė savyje atrado tai, ko neįtarė esant - pirmą kartą, dar niekad neatsiskleidusius jausmus, troškimą nuplėšti nuo nepadoriai dailaus jo veido tą pasipūtėlišką kaukę.

- Daktarė Litlvud, - pataisė jį Anžė kilstelėjusi smakrą. Ištarė tai su intonacija, kurią saugojo pernelyg išpuikusiems universiteto studentams. - Aš jūsų nė per plauką nebijau.

- Daktare Anželina Litlvud, mano apsilankymo tikslas nėra jus įbauginti, - jis šyptelėjo duodamas suprasti, kad panorėjęs galėtų įbauginti ją kaip zuikį. Anžė sugniaužė kumščius.

- Aš neleidžiu savęs vadinti Anželina, - jos nuomone, tai buvo kvailas vardas, tinkamas visai kitokiai moteriai - žaviai gražuolei, o ne stropiai, pilkai archeologei. - Norėčiau būti vadinama Anže. Tą žinotumėte, jeigu būtumėte suvokę ir pirmąjį dalyką.

Rūstus Niko žvilgsnis nepaleido Anželinos.

- Apie jus žinau daug. Klasikinės archeologijos diplomas, daktaro disertaciją parašėte Viduržemio regiono archeologijos tema. Specializacija - klasikinis graikų menas ir keramika. Įspūdinga mokslinė charakteristika tokiai kaip jūs. Sakykite, daktare Litlvud, - negalėjai nepastebėti lengvo kirčio variant *daktare*, - ar dažnai tenka slėptis už mokslinio laipsnio?

Netekusi žado, kad šis žmogus tiek daug apie ją žino, Anžė tvirčiau įsikibo į stalą.

- Tik tada, kai man rodoma nepagarba.

- Taip manote? - Nikas atidžiai ją tyrinėjo, akimis mesdamas šalin baltą chalata, akinius, iš standaus kuodo išlaisvindamas veržlius

plaukus. – Esate visai nepanaši į seserį...

Tyčia ar ne, bet Nikas užbėrė druskos ant skaudžiausios žaizdos.

Norėdama nuslėpti tų žodžių sukeltus jausmus Anžė nosisuko. Ji žinojo nesanti tokia kaip Tifanė, jau seniai suprato, kad jiedvi iš esmės skirtingos. Bet tai niekaip nepaveikė seserų santykių. Anžė labai ją mylėjo, net kai iš meilės vaiko Tifanė virto paniurusia aikštinga paaugle. Nors nedaug kas jas siejo, tai nepalengvino skausmo dėl sesers žūties. Anžė nepaliaujamai graužė kaltė, kad per mažai stengėsi paveikti jaunėlę, įkalbėti pakeisti gyvenimo būdą. Dar tas motiną apsėdęs: *O kas, jeigu...* Kas, jeigu Anžė nebūtų buvusi tokia priešiška Tifanės pomėgiui pramogauti? Jei nebūtų tokia nuobodi ir pasinėrusi į darbą? Jeigu būtų skridusi kartu į Graikiją? Jeigu būtų buvusi kartu su seserimi tą lemtingą naktį?

Iškankinta slogių minčių Anžė kilstelėjo ranką ir mėgindama numalšinti skausmą persibraukė kaktą. Ji buvo jau bepradedanti tikėti, kad prisidėjo prie Tifanės mirties, leisdama jai eiti savigriovos keliu, o ne saugodama nuo tokių vyrų kaip Nikas Kirijaku.

– Ar skaitėte tyrimo išvadą? – šaltas ir negailingas balsas toliau erzino Anžę....